

[Fabricius.]

hvad der maatte blive tilbagebetalt til Kirkerne af Kirkeskat, som Skattesnydere har unddraget sig for, saaledes at der paa den Maade bliver stillet Midler til Raadighed for Kirken. Hidtil har man kun haft Tilladelse til Aar for Aar at dække Underskuddet.

Det er første Gang, at der forelægges Præstelønningsforslag i dette høje Ting, hvor man ikke er gaaet ud fra det Princip, at Præstelønningerne maatte hvile i Præstembedernes egne Værdier og Indkomster. Det kan man ikke nu, simpelt hen fordi Kronen er blevet saa forringet, at de kirkelige Midler ikke mere formaar at dække dem. Det er ikke Levfoden, der er hævet, men det er de kirkelige Midler, som er blevet forringet, og derfor bliver selve Fremsættelsen af disse Lønningsforslag et alvorligt Memento. Lad ikke de bevarede Kapitaler for Kirken yderligere devalueres, men anbring dem i Værdier, der ikke underkastes Konjunkturers devaluerende Svingninger.

Inger Merete Nordentoft: De foreliggende Lovforslag har vundet Tilslutning fra alle Sider i Lønningskommissionen, ogsaa fra det kommunistiske Parti. Det kan maaske forbavse nogen, og jeg skal derfor præcisere vort Partis principielle Stilling. Vort Partis principielle Stilling er, at Folks religiøse Anskuelser er en Privatsag, og at de Samfundsmedlemmer, der ønsker at opretholde en Kirke, skal have Ret dertil, forudsat at de selv affholder Udgifterne dertil. Men saa længe vi her i Landet opretholder en Statskirke, maa de Mennesker, der er knyttet til den, ogsaa have rimelige Kaar. Det mener vi, at disse Lovforslag giver dem, og derfor har vi kunnet tiltræde dem.

Dette Krav om rimelige Kaar gælder selvfølgelig ikke alene Præsterne i deres forskellige Stillinger fra Kapellan til Biskop, men ogsaa Kordegne, Gravere, Kantorer og Organister, alle de Folk, der i øvrigt er knyttet til Kirken. Vi lægger derfor Vægt paa, at saa mange som muligt af disse Mennesker ansættes i Tjenestemandstillinger, og at de øvrige faar fuld Løn for deres Arbejde, ogsaa paa Landet. Vi vil gerne i Udvalget medvirke til, at der opnaas fastere Rammer for de økonomiske Ydelser for disse Arbejder, men tilsiger i øvrigt vor Medvirken til Lovforslagenes Ophøjelse til Lov.

A. M. Hansen: Det er almindeligt bekendt, at Præsternes lønmæssige Placering har været for lav, og dette har utvivlsomt ogsaa været stærkt medvirkende til, at Lønningskommissionen har kunnet afgive en

enstemmig Betænkning, som i det væsentlige er fulgt i det her foreliggende Lovforslag.

Den almindelige Stemning ude blandt Præsterne og vel ogsaa ude i Menighederne er utvivlsomt den, at man er tilfreds med de foreslaaede Lønninger og Godtgørelser. Jeg blev noget forundret ved at høre det ærede Medlem Hr. Fabricius i Begyndelsen af sin Tale skildre det, som om det hele var næsten ingenting; det blev bortelimeret. Det ærede Medlem Hr. Fabricius talte om Forhøjelsen af Grundlønnen i den laveste Sats i det nye Lovforslag, de 360 Kr., og deroverfor stillede det ærede Medlem som Modydelse de øgede Boligfradrag og det øgede Pensionsbidrag, men undlod, næsten paa jesuitisk Vis, at sige, hvorfor Boligfradraget er blevet forhøjet, og hvorfor Pensionsbidraget er blevet forhøjet. Det sker ganske simpelt paa Grund af det pensionsgivende Tillæg — som det ærede Medlem glemte, for havde han taget det med, vilde det have forrykket hans Regnskab helt. Der bliver saaledes betydelig mere tilbage, end det ærede Medlem gav Udtryk for. Forskellen er betydelig, og det bør den ogsaa være, men jeg kan ikke se den fjerneste Grund til at fortie, at disse Lovforslag yder Præsterne en klækkelig Lønforhøjelse.

Der er af Kommissionen stillet Forslag om 4 Lønningsklasser, og man har fastsat, hvilket Antal Embeder der skal henføres til hver af disse; men hvilke Embeder der skal i de forskellige Lønningsklasser, paahviler det Kirkeministeriet at afgøre efter indhentet Erklæring fra Biskopperne. Der er i det hele taget givet en udstrakt Bemyndigelse til Ministeren i disse Lønningslove for Præster, saa at man nærmest maa karakterisere dem som Bemyndigelseslove eller, om man vil, Rammelove. Jeg siger ikke dette for at kritisere, da jeg erkender, at meget anderledes kan det vel ikke være; jeg siger det kun for at understrege, hvor Ansvaret ligger.

Medens jeg altsaa venter Tilfredshed hos den allerstørste Del af Præsterne, stiller Forholdet sig noget mere tvivlsomt med Hensyn til Kirkebetjentenes Tilfredshed. Blandt disse har der været stærke Ønsker fremme om at faa omdannet deres Stillinger til Tjenestemandstillinger og, hvor Betingelserne herfor ikke er til Stede, at faa fastlagte Honorarer samt Adgang til Pension eller fast Understøttelse ved deres Afgang. Over for disse Ønsker har man i Kommissionen maattet tage det Standpunkt, at Afgørelsen heraf maa ligge hos det lokale Styre, thi dels er det hjemlet i Lovgivningen, dels er Forholdene forskelligartede